

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1997-1998

8 JANUARI 1998

Wetsontwerp tot wijziging van artikel 18 van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum en van artikel 19 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn

VERSLAG

**NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE SOCIALE AANGELEGENHEDEN
UITGEBRACHT DOOR
MEVROUW MERCHIERS**

1. Algemene bespreking

Een lid is van oordeel dat de OCMW's door deze tekst in een onmogelijke positie worden geplaatst. Het zijn immers niet zijzelf die beslissen over de verblijfplaats van de gerechtigden op steun, maar de burgemeester. Indien er hierover een conflict ontstaat zal dit moeten worden beslecht door de minister van

Aan de werkzaamheden van de Commissie hebben deelgenomen:

1. Vaste leden: mevrouw Maximus, voorzitter, de heer Buelens, mevrouw Cantillon, de heer G. Charlier, mevrouw Delcourt-Pêtre, de heer D'Hooghe, mevrouw Nelis-Van Liedekerke, de heren Olivier, Poty en mevrouw Merchiers, rapporteur.
2. Andere senator: mevrouw Dardenne.

*Zie:***Gedr. St. van de Senaat:****1-284 - 1997/1998:**

- Nr. 5: Ontwerp geamendeerd door de Kamer van volksvertegenwoordigers.
Nr. 6: Amendementen.

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1997-1998

8 JANVIER 1998

Projet de loi modifiant l'article 18 de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence et l'article 19 de la loi du 2 avril 1965 relative à la prise en charge des secours accordés par les centres publics d'aide sociale

RAPPORT

**FAIT AU NOM
DE LA COMMISSION DES
AFFAIRES SOCIALES
PAR MME MERCHIERS**

1. Discussion générale

Un membre considère que ce texte place les C.P.A.S. dans une position impossible. En effet, ce ne sont pas eux qui décident de la résidence des ayants droit à une aide, mais le bourgmestre. Si un conflit surgit à ce sujet, il doit être tranché par le ministre de l'Intérieur. La loi n'impose toutefois à ce dernier

Ont participé aux travaux de la commission:

1. Membres effectifs: Mme Maximus, présidente, M. Buelens, Mme Cantillon, M. G. Charlier, Mme Delcourt-Pêtre, M. D'Hooghe, Mme Nelis-Van Liedekerke, MM. Olivier, Poty et Mme Merchiers, rapporteuse.
2. Autre sénateur: Mme Dardenne.

*Voir:***Documents du Sénat:****1-284 - 1997/1998:**

- N° 5: Projet amendé par la Chambre des représentants.
N° 6: Amendements.

Binnenlandse Zaken. De wet legt deze laatste echter geen enkele termijn op, binnen welke hij een beslissing moet nemen, daar waar het OCMW wel binnen dertig dagen moet bepalen of het al dan niet bevoegd is steun te verlenen. Het kan toch niet dat, indien nadien zou blijken dat de minister het niet eens is met deze beslissing, het OCMW hiervoor moet worden gesanctioneerd.

De spreker verwijst naar de tekst die door de Kamer werd overgezonden. Hierin wordt reeds bepaald dat geen sanctie kan worden opgelegd indien de weigeringsbeslissing van het OCMW gegrond is op beslissingen van de toezichthoudende overheid. Zijns inziens moet hieraan worden toegevoegd dat het OCMW evenmin kan worden gestraft indien zijn beslissing kadert in een discussie over de woonplaats van de betrokkene en indien de minister heeft nagelaten zich over dit geschil uit te spreken binnen de termijn die het OCMW had om over de steunaanvraag te beslissen. De OCMW's mogen niet het slachtoffer worden van het feit dat de toezichthoudende overheid te lang wacht met het nemen van een beslissing.

Een ander lid stelt vragen bij de amendering door de Kamer inzake de rol van de toezichthoudende overheid. Behoudens het uitzonderlijke geval van dwangtoezicht, komt de voogdij-overheid immers alleen tussen na de beslissing van het OCMW al dan niet steun te verlenen. In feite gaat de zin «Die sanctie kan niet...» in tegen het beginsel van de autonomie van de lokale besturen.

Vandaar dat hij er persoonlijk de voorkeur zou aan geven dat wordt teruggekeerd naar de oorspronkelijke tekst.

De staatssecretaris herinnert eraan dat het ontwerp in november 1996 met zijn principiële steun door de Senaat is overgezonden aan de Kamer van volksvertegenwoordigers. Op dat moment is tegen de tekst heel wat protest gerezen, onder meer van de OCMW's zelf die er een verkapte besparingsmaatregel in zagen. Ook de bevoegdheid van het federale Parlement in deze aangelegenheid werd in twijfel getrokken.

Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State zich echter in een advies ondubbelzinnig uitgesproken. Hoewel het toezicht over de OCMW's bij de provincies en bij de gemeenschapsminister van Binnenlandse Zaken ligt, heeft het ontwerp betrekking op de toekenning van het bestaansminimum, wat een federale bevoegdheid is.

De bewuste toevoeging die door de Kamer in de tekst werd ingevoegd, moet worden gezien tegen de achtergrond van een preventief systeem dat in het Franstalige landsgedeelte werd opgezet om te verhinderen dat OCMW's de wetgeving, vooral ten aanzien van daklozen, niet zouden toepassen. Dit systeem, dat werd ingesteld bij een omzendbrief van minister Taminaux dd. 6 februari 1996, houdt in dat in elke

aucun délai dans lequel il doit prendre une décision, alors que le C.P.A.S. doit, quant à lui, déterminer dans les trente jours s'il est habilité ou non à accorder une aide. Il serait inadmissible que l'on sanctionne le C.P.A.S. pour une décision s'il s'avérait par la suite que le ministre ne l'approuve pas.

L'intervenant renvoie au texte transmis par la Chambre, qui dispose déjà qu'aucune sanction ne peut être appliquée si la décision de refus du C.P.A.S. se basait sur les décisions d'une autorité de tutelle. À son avis, il faut ajouter que le C.P.A.S. ne peut pas non plus être sanctionné si sa décision s'inscrit dans le cadre d'une discussion relative à la résidence de l'intéressé et si le ministre a négligé de se prononcer sur le litige en question dans le délai qui avait été accordé au C.P.A.S. pour qu'il puisse se prononcer sur la demande de secours. Les C.P.A.S. ne peuvent pas être victimes du fait que l'autorité de tutelle attend trop longtemps pour prendre une décision.

Un autre membre s'interroge à propos de l'amendement concernant le rôle de l'autorité de tutelle qui a été adopté à la Chambre. En effet, hormis dans le cas exceptionnel de la tutelle coercitive, l'autorité de tutelle n'intervient qu'après la décision des C.P.A.S. d'accorder ou non une aide. En fait, la phrase «Cette sanction ne peut...» est contraire au principe de l'autonomie des pouvoirs locaux.

C'est pourquoi il préférerait personnellement en revenir au texte initial.

Le secrétaire d'État rappelle que le Sénat a transmis le projet à la Chambre des représentants en novembre 1996 avec son accord de principe. À l'époque, le texte avait suscité de nombreuses protestations, notamment de la part des C.P.A.S. eux-mêmes, qui y voyaient une mesure d'économie déguisée. L'on avait également mis en doute la compétence du Parlement fédéral en la matière.

Le Conseil d'État s'est toutefois prononcé sans équivoque, sur ce dernier point, dans un avis. Bien que la tutelle des C.P.A.S. incombe aux provinces et au ministre communautaire de l'Intérieur, le projet porte sur l'octroi du minimum de moyens d'existence, qui constitue une matière fédérale.

L'ajout en question qui a été adopté par la Chambre doit être considéré à la lumière d'un système préventif mis sur pied en région francophone pour éviter que les C.P.A.S. n'appliquent pas la législation et surtout qu'ils ne l'appliquent pas à l'égard des sans-abri. Dans le cadre de ce système, qui a été institué par circulaire du 6 février 1996 du ministre Taminaux, un numéro de téléphone est disponible dans chaque

provincie een telefoonnummer beschikbaar is waar in geval van conflict op zeer korte tijd wordt bepaald welk OCMW bevoegd is. Het zorgt er tevens voor dat in geval de procedure aansleept, de gerechtigde op steun toch wordt geholpen.

De Kamer was van oordeel dat, indien binnen deze procedure verkeerde beslissingen worden genomen, de OCMW's hiervan niet het slachtoffer mogen zijn. Het is immers niet ondenkbaar dat in eerste instantie een bepaald OCMW als bevoegd wordt aangewezen, maar dat uit een procedure nadien blijkt dat de Raad van State een andere mening toegedaan is. Dit is de reden waarom het bewuste amendement werd aangenomen.

In het verlengde van het advies dat door de Raad van State is uitgebracht, heeft de Kamer ook duidelijk gesteld dat het alleen de bedoeling kan zijn de OCMW's te sanctioneren die duidelijk te kwader trouw zijn en niet die welke te goeder trouw een verkeerde beslissing hebben genomen. Vandaar de invoeging van het woord «herhaaldelijk» in de tekst.

Ten slotte werd een bepaling ingevoegd die de OCMW's de mogelijkheid geeft tegen de beslissing van de minister beroep aan te tekenen bij de Raad van State.

Wat de opmerkingen van de eerste spreker betreft, ziet de staatssecretaris niet goed waar het probleem ligt. Ingevolge artikel 15 van de wet van 2 april 1965 beslist de minister van Binnenlandse Zaken bij conflicten tussen OCMW's over de vaststelling van de verblijfplaats van de steunvragers. Bij andere geschillen is dit de bestendige deputatie indien de betrokken OCMW's tot dezelfde provincies behoren en de Raad van State voor geschillen tussen OCMW's van verschillende provincies of tussen OCMW's en de Staat.

De staatssecretaris ziet derhalve niet waar er een probleem zou kunnen zijn. In het preventieve systeem zoals dat in het Franstalige landsgedeelte werd uitgewerkt, heeft de voogdij-overheid, waartoe de bestendige deputatie en de minister behoren, zich over de bevoegdheid uitgesproken vooraleer het OCMW een beslissing neemt inzake de steunverlening.

Een lid herinnert eraan dat het voorstel door de Senaat met een zeer grote meerderheid werd aangenomen. Over de bedoeling ervan kan geen enkele twijfel bestaan. Die bestaat erin een einde te maken aan de praktijk die door sommige OCMW's, vooral van grote steden, wordt toegepast, waarbij steun wordt geweigerd aan daklozen, die worden doorgestuurd naar buurgemeenten. Deze gang van zaken is niet aanvaardbaar, zeker wanneer men weet dat precies de grote OCMW's het grootste aandeel krijgen van de middelen, beschikbaar in het kader van het urgentieplan voor een meer zorgzame samenleving.

province pour que l'on puisse déterminer très vite quel est le C.P.A.S. compétent en cas de conflit. Il assure aussi une aide à l'ayant droit lorsque la procédure traîne en longueur.

La Chambre a estimé qu'il fallait éviter que les C.P.A.S. puissent être les victimes des décisions erronées qui seraient prises dans le cadre de cette procédure. Il n'est pas impensable, en effet, que l'on désigne un C.P.A.S. comme étant l'instance compétente, et que l'on constate ensuite que le Conseil d'État a un avis négatif. C'est la raison pour laquelle l'amendement en question a été adopté.

Dans le prolongement de l'avis du Conseil d'État, la Chambre a également dit clairement que l'on peut envisager de sanctionner les C.P.A.S. qui sont manifestement de mauvaise foi, mais pas ceux qui ont pris, de bonne foi, une décision erronée. D'où l'ajout des mots «à maintes reprises» dans le texte.

Enfin, l'on a inséré une disposition qui permet aux C.P.A.S. d'interjeter appel contre la décision du ministre devant le Conseil d'État.

En ce qui concerne les observations du premier intervenant, le secrétaire d'État ne voit pas très bien où se trouve le problème. En vertu de l'article 15 de la loi du 2 avril 1965, les conflits entre C.P.A.S. relatifs à la détermination de la résidence du demandeur d'aide sont tranchés par le ministre de l'Intérieur. Les autres litiges sont tranchés par la députation permanente lorsque les C.P.A.S. concernés appartiennent à la même province et par le Conseil d'État lorsque les C.P.A.S. concernés appartiennent à des provinces différentes ou lorsqu'il s'agit de conflits entre des C.P.A.S. et l'État.

Le secrétaire d'État ne voit donc pas où pourrait se situer le problème. Dans le système préventif tel qu'il a été élaboré dans la partie francophone du pays, l'autorité de tutelle, dont font partie la députation permanente et le ministre, s'est prononcée sur la compétence avant que le C.P.A.S. ne prenne une décision concernant l'octroi d'une aide.

Un commissaire rappelle que la proposition a été adoptée à une très large majorité par le Sénat. Il ne peut exister aucun doute sur l'objectif poursuivi, à savoir mettre un terme à la pratique de certains C.P.A.S., surtout dans les grandes villes, qui consiste à refuser les secours aux sans-abri et à les envoyer dans des communes voisines. Cette façon d'agir est inadmissible, surtout quand on sait que ce sont précisément les grands C.P.A.S. qui obtiennent le gros des moyens disponibles dans le cadre du plan d'urgence pour une société plus prévenante.

Het voorstel zou moeten voorkomen dat de OCMW's die hun opdracht correct uitvoeren, het slachtoffer worden van die welke zich van de daklozen afmaken.

De spreker was dan ook erg verwonderd door de protesten die, vooral in Franstalig België en in Brussel, tegen de tekst zijn gerezen en die aanleiding hebben gegeven tot de wijzigingen in de Kamer. De zogenaamde preventieve procedure die in het Franstalige landsgedeelte werd ingesteld, houdt helemaal geen beslissing in van de voogdij-overheid. Het betreft hier gewoon een telefoonnummer waar men een ambtenaar kan bereiken die zich over een conflict uitsprekt. Het is nu voor de OCMW's een koud kunstje om via deze procedure hun verantwoordelijkheden te ontlopen, wat meteen inhoudt dat het ontwerp in belangrijke mate wordt uitgehold.

De spreker vraagt dan ook dat het beginsel van de autonomie van de lokale besturen gerespecteerd wordt. Dit houdt in dat de OCMW's, al dan niet na zich te hebben geïnformeerd, in volledige onafhankelijkheid een beslissing nemen en dat deze beslissing wordt onderworpen aan de normale controle van de toezichthoudende overheid. Hij pleit er dan ook voor dat de betrokken passus geschrapt wordt.

Hij wijst vervolgens op de toelichting bij het voorstel, zoals dat in de Senaat werd ingediend, waarin expliciet wordt gesteld dat het niet de bedoeling kan zijn OCMW's te straffen die te goeder trouw de wet op een verkeerde manier interpreteren. De tekst bepaalde dat de minister, na een gerechtelijke veroordeling een sanctie «kan» opleggen en dat hij deze beslissing dient te motiveren. Het is inderdaad zo dat hierin het «stelselmatige» element ontbreekt en de Kamer heeft dit opgelost door in de tekst het begrip «herhaaldelijk» in te voegen.

Naar zijn mening wordt de bepaling hierdoor volkomen onwerkbaar. Om een vonnis te krijgen moet de gerechtigde op steunverlening al een gerechtelijke procedure tegen het OCMW inzetten, wat geen evidente zaak is. Vooraleer nu tegen een dergelijk OCMW, dat manifest zijn verantwoordelijkheden uit de weg gaat, kan worden opgetreden moeten er «herhaaldelijk» dergelijke veroordelingen geweest zijn. Men kan zich voorstellen wat dit in de praktijk zal betekenen.

De spreker verklaart vervolgens dat hij geen bezwaar heeft tegen het voorstel van de Kamer, dat het OCMW eerst moet worden gehoord, vooraleer de minister een beslissing neemt. Hij ziet echter anderzijds ook het nut niet in van deze bepaling. Er is immers op dat moment al een gerechtelijke procedure geweest waar alle betrokkenen hun argumenten naar voor hebben gebracht.

Ten slotte is er de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State die inderdaad in overeenstemming is met de algemene rechtsbeginselen. Zij biedt, nogmaals, een

La proposition devrait permettre d'éviter que les C.P.A.S. qui exécutent correctement leur mission ne soient victimes de ceux qui se débarrassent des sans-abri.

C'est pourquoi les protestations qui ont été formulées à l'encontre du texte, surtout en Belgique francophone et à Bruxelles, et qui ont donné lieu aux modifications apportées par la Chambre, ont fortement étonné l'intervenant. La procédure dite préventive, qui a été instituée dans la partie francophone du pays, n'implique absolument aucune décision de l'autorité de tutelle. Il est simplement question en l'espèce d'un numéro de téléphone auquel on peut atteindre un fonctionnaire habilité à se prononcer sur un conflit. Comme les C.P.A.S. peuvent facilement se soustraire à leurs responsabilités par le biais de cette procédure, le projet est déjà largement vidé de sa substance.

L'intervenant demande dès lors que l'on respecte le principe de l'autonomie des pouvoirs locaux, ce qui implique que l'on doit laisser les C.P.A.S. prendre, après qu'ils se sont informés ou non, une décision en toute indépendance et que cette décision doit être soumise au contrôle normal de l'autorité de tutelle. Il plaide dès lors pour la suppression du passage en question.

Il attire ensuite l'attention sur les développements de la proposition telle qu'elle a été déposée au Sénat, qui disent explicitement que l'objectif ne peut être de punir le C.P.A.S. qui interprète mal mais de bonne foi la loi. Selon le texte en question, le ministre «peut» infliger une sanction après une condamnation judiciaire et doit motiver sa décision d'infliger une sanction. Il est vrai qu'il n'y avait pas de caractère «systématique» et que la Chambre a résolu le problème en utilisant dans le texte les mots «à maintes reprises».

À son avis, cela rend la disposition totalement inapplicable. Pour obtenir un jugement, l'ayant droit à une aide doit déjà intenter une procédure judiciaire contre le C.P.A.S., ce qui n'est pas chose aisée. Pour que l'on puisse intervenir à l'encontre d'un tel C.P.A.S., qui fuit manifestement ses responsabilités, il faut qu'il ait été condamné «à maintes reprises» pour des refus d'aide du type en question. Il n'est guère difficile d'imaginer ce que cela signifiera dans la pratique.

L'intervenant déclare ensuite qu'il ne voit pas d'objections contre la proposition de la Chambre de prévoir que le C.P.A.S. doit être entendu avant que le ministre ne prenne une décision. Il ne voit toutefois pas non plus quelle pourrait être l'utilité de cette disposition puisqu'au moment en question, il y aura déjà eu une procédure judiciaire au cours de laquelle tous les intéressés auront fait valoir leurs arguments.

Enfin, il reste une possibilité de recours devant le Conseil d'État, qui est effectivement conforme aux principes généraux du droit. Cette possibilité offre

bijkomende bescherming voor de OCMW's. In het licht hiervan is het des te meer wenselijk dat de zin «Die sanctie kan ...» en dat het woord «herhaaldelijk» uit de tekst worden geschrapt.

2. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

De passage «met uitzondering van het bij artikel 2 ingevoegde § 10, die een aangelegenheid regelt als bedoeld in artikel 77» wordt aangenomen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

Artikel 2

Een lid stelt voor om de termijn van beroep bij de Raad van State tegen de beslissing van de minister op de gebruikelijke 60 dagen te brengen.

De staatssecretaris merkt hierbij op dat deze termijn van 30 dagen overeenstemt met de termijn van 30 dagen die ook reeds in de wet van 2 april 1965 was ingeschreven.

De heer D'Hooghe dient een amendement nr. 3, A, in, dat ertoe strekt de voorwaarde van «herhaaldelijke veroordelingen» van het OCMW te schrappen. Daarentegen zal de stelselmatigheid van het gedrag van het OCMW kunnen blijken uit de rechterlijke beslissing alsmede uit het verslag van de inspectiedienst van de minister.

De auteur legt uit dat daklozen en andere personen die zich tot het OCMW richten, niet vlug de stap naar de rechter nemen. De mogelijkheid van de minister om uit het verslag van zijn inspectiedienst de stelselmatigheid van de onterechte onbevoegdverklaringen vast te stellen, komt trouwens volkomen tegemoet aan dezelfde bekommernis.

De staatssecretaris wijst erop dat de vereiste van «herhaaldelijke veroordelingen» in de wet werd ingevoerd naar aanleiding van een opmerking van de Raad van State, die meende dat de continuïteit van het gedrag van het betrokken OCMW in de wettekst dient te blijken. De opvatting van de voorgaande spreker komt echter inderdaad ook tegemoet aan die bekommernis.

Het amendement nr. 3, A, wordt aangenomen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

De heer D'Hooghe dient een amendement nr. 3, B, in, dat ertoe strekt te voorkomen dat de minister geen sanctie zou kunnen treffen ten aanzien van een OCMW dat zich verschuilt achter het advies van de bevoegde provinciale ambtenaar. De vaststelling moet immers worden gedaan dat in Franstalig België een provinciaal ambtenaar telefonisch bereikbaar is die over de bevoegdheidsverdeling tussen de

elle aussi une protection supplémentaire aux C.P.A.S. Ce qui rend d'autant plus souhaitable la suppression, dans le texte, de la phrase «Cette sanction ne peut...» et des mots «à maintes reprises».

2. Discussion des articles

Article 1er

Le passage «à l'exception du § 10 introduit par l'article 2, qui règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution» est adopté par 7 voix et 1 abstention.

Article 2

Un commissaire propose de porter à 60 jours le délai de recours auprès du Conseil d'État — délai d'usage — contre la décision du ministre.

Le secrétaire d'État fait observer à ce sujet que ce délai de 30 jours correspond au délai de 30 jours qui était déjà inscrit dans la loi du 2 avril 1965.

M. D'Hooghe dépose un amendement 3, A, qui vise à supprimer la condition selon laquelle le C.P.A.S. doit avoir été condamné à plusieurs reprises. Par contre, le caractère systématique du comportement du C.P.A.S. pourra ressortir de la décision judiciaire et du rapport du service d'inspection du ministre.

L'auteur déclare que les sans-abri et les autres personnes qui s'adressent au C.P.A.S. ne saisiront pas vite le juge. Du reste, en donnant au ministre la possibilité de déduire le caractère systématique des déclarations d'incompétence indûment formulées du rapport de son service d'inspection, l'on tient parfaitement compte de cette préoccupation.

Le secrétaire d'État souligne que la condition selon laquelle le C.P.A.S. doit avoir été condamné à plusieurs reprises a été insérée dans la loi à la suite d'une observation du Conseil d'État, selon laquelle la continuité du comportement du C.P.A.S. concerné doit pouvoir être établi en application du texte de loi. Il est toutefois vrai que le point de vue du préopinant tient compte également de cette préoccupation.

L'amendement 3, A, est adopté par 7 voix et 1 abstention.

M. D'Hooghe dépose un amendement 3, B, qui tend à prévenir le cas où le ministre se trouverait dans l'impossibilité de prendre des sanctions à l'égard d'un C.P.A.S. qui se retrancherait derrière l'avis du fonctionnaire provincial compétent. De fait, il est possible de joindre au téléphone, en Belgique francophone, un fonctionnaire provincial habilité à se prononcer sur la répartition des compétences entre les C.P.A.S. En

OCMW's oordeelt. Wanneer men zou bepalen dat de sanctie van de minister niet kan plaatsvinden wanneer de beslissing van het OCMW is gegrond op de beslissing van een toezichhoudende overheid, wordt het sanctiesysteem uitgehouden.

De staatssecretaris wijst erop dat het door de Kamer voorgestelde stelsel een beslissing vereist, namelijk een beslissing van de bestendige deputatie.

De auteur van het amendement merkt op dat de beslissing van de bestendige deputatie steeds komt na de beslissing van het OCMW en vraagt of de door de Kamer voorgestelde tekst wel met deze hypothese praktisch verenigbaar is. De tekst spreekt van een beslissing van het OCMW «die gegrond is» op een beslissing van de toezichhoudende overheid.

De heer D'Hooghe trekt het amendement nr. 3, B, in, en dient een nieuw amendement (nr. 5) in, dat bepaalt dat de minister niet kan sanctioneren wanneer de beslissing van het OCMW «in overeenstemming is met» de beslissing van de toezichhoudende overheid. In plaats van «de beslissingen» van de toezichhoudende overheid zal worden gesproken van «de beslissing», aangezien het steeds gaat om een beslissing in een individueel dossier.

De staatssecretaris kan zich in deze aanpassing vinden.

Het amendement wordt aangenomen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

De heren Hazette en Hatry dienen een amendement (nr. 1) in, dat de sanctie van de minister uitsluit wanneer de beslissing van het OCMW genomen werd omdat de minister zich niet tijdig heeft uitgesproken over een geschil over de vaststelling van de verblijfplaats van de persoon.

De staatssecretaris erkent dat de minister van Binnenlandse Zaken niet aan enige termijn gebonden is om zich uit te spreken over problemen inzake de vaststelling van verblijfplaats. De bevoegdheid van het OCMW geldt echter onverminderd ten aanzien van daklozen die geen inschrijving in het bevolkingsregister hebben. Omdat de OCMW's niet aan de sanctie van de minister zouden kunnen ontsnappen via het aanhangig maken bij de minister van een moeilijkheid inzake de vaststelling van verblijfplaats van de steunzoekende, dient *tegen* het amendement te worden geadviseerd. De oplossing dient veeleer te worden gezocht in het inschrijven in de wet van 2 april 1965 van een termijn binnen welke de minister zich moet uitspreken over problemen inzake de vaststelling van verblijfplaats.

Het amendement wordt verworpen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

De bij artikel 2 ingevoegde § 10, die een verplicht bicamerale aangelegenheid betreft, wordt aangenomen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

disposant que la sanction prononcée par le ministre est inapplicable lorsque la décision du C.P.A.S. s'est fondée sur la décision d'une autorité de tutelle, l'on viderait de sa substance le système de sanctions.

Le secrétaire d'État signale que le système proposé par la Chambre requiert une décision de la députation permanente.

L'auteur de l'amendement fait observer que la décision de la députation permanente est toujours postérieure à celle du C.P.A.S. et il demande si le texte proposé par la Chambre est compatible avec cette hypothèse dans la pratique. Il est question, dans ce texte, d'une décision du C.P.A.S. qui est basée sur les décisions d'une autorité de tutelle.

M. D'Hooghe retire l'amendement 3, B, et dépose un nouvel amendement (n° 5), selon lequel le ministre ne peut infliger aucune sanction lorsque la décision du C.P.A.S. «est conforme à» la décision d'une autorité de tutelle. On écrira «décision» plutôt que «décisions» de l'autorité de tutelle, étant donné qu'il sera toujours question d'une décision prise dans un dossier individuel.

Le secrétaire d'État accepte cette adaptation.

L'amendement est adopté par 7 voix et 1 abstention.

MM. Hazette et Hatry déposent un amendement (n° 1), qui exclut la possibilité pour le ministre d'infliger une sanction, lorsque la décision du C.P.A.S. a été prise parce que le ministre ne s'est pas prononcé à temps sur un litige relatif à la détermination de la résidence de l'intéressé.

Le secrétaire d'État reconnaît que le ministre de l'Intérieur n'est tenu par aucun délai pour se prononcer sur des problèmes relatifs à la détermination de la résidence du demandeur de secours. La compétence du C.P.A.S. reste toutefois entière à l'égard des sans-abri qui ne sont pas inscrits au registre de la population. Il y a lieu de se prononcer *contre* l'amendement pour que les C.P.A.S. ne puissent pas échapper à la sanction du ministre en saisissant ce dernier d'une difficulté concernant la détermination de la résidence du demandeur de secours. La solution doit plutôt être cherchée dans l'inscription, dans la loi du 2 avril 1965, d'un délai dans lequel le ministre doit se prononcer sur des problèmes relatifs à la détermination de la résidence.

L'amendement est rejeté par 7 voix et 1 abstention.

Le § 10 inséré par l'article 2, et qui concerne une matière obligatoirement bicamérale, est adopté par 7 voix et 1 abstention.

Artikel 3

De heer D'Hooghe dient een amendement nr. 4, A, in dat ertoe strekt de voorwaarde van «herhaaldelijke veroordelingen» van het OCMW te schrappen. Daarentegen zal de stelselmatigheid van het gedrag van het OCMW kunnen blijken uit de rechterlijke beslissing alsmede uit het verslag van de inspectiedienst van de minister.

Dit amendement werd toegelicht samen met het amendement nr. 3, A.

Het amendement wordt aangenomen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

De heer D'Hooghe verstrekt vervolgens uitleg bij amendement nr. 4, B, dat ertoe strekt de amendering van de Kamer ongedaan te maken volgens welke de minister geen sanctie zou kunnen treffen ten aanzien van een OCMW dat zich kan verschuilen achter het advies van de provinciale ambtenaar die vermag zich over de problematiek te uit te spreken.

Dit amendement werd besproken samen met het amendement nr. 3, B.

Het lid trekt het amendement nr. 4, B, in en dient een nieuw amendement (nr. 6) in dat bepaalt dat de minister niet kan sanctioneren wanneer de beslissing van het OCMW «in overeenstemming is met» de beslissing van de toezichthoudende overheid. In plaats van «de beslissingen» van de toezichthoudende overheid zal worden gesproken van «de beslissing», aangezien het steeds gaat om een beslissing in een individueel dossier.

Het amendement wordt aangenomen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

De heren Hazette en Hatry dienen een amendement (nr. 2) in dat de sanctie van de minister uitsluit wanneer de beslissing van het OCMW genomen werd omdat de minister zich niet tijdig heeft uitgesproken over een geschil over de vaststelling van de verblijfplaats van de persoon.

Dit amendement werd besproken samen met het amendement nr. 1.

Het amendement wordt verworpen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

De commissie brengt vervolgens nog enkele tekstcorrecties aan.

In de Franse tekst van artikel 2 wordt in de voorgestelde § 9, tweede regel, het voorzetsel «à» vervangen door «pour»: «... *incompétent pour intervenir* ...».

Article 3

M. D'Hooghe dépose un amendement n° 4, A, qui vise à supprimer la condition selon laquelle le C.P.A.S. doit avoir été condamné à plusieurs reprises. Le caractère systématique du comportement du C.P.A.S. n'en pourra pas moins être établi sur la base de la décision judiciaire et du rapport du service d'inspection du ministre.

Cet amendement a été justifié en même temps que l'amendement n° 3, A.

L'amendement est adopté par 7 voix et 1 abstention.

M. D'Hooghe fournit ensuite des explications concernant l'amendement n° 4, B, qui tend à annuler l'amendement adopté à la Chambre et selon lequel le ministre ne pourrait prendre aucune sanction à l'encontre d'un C.P.A.S. qui se retranche derrière l'avis du fonctionnaire provincial habilité à se prononcer sur le problème en question.

Cet amendement a été discuté conjointement avec l'amendement n° 3, B.

Le membre retire l'amendement n° 4, B, et dépose un nouvel amendement (n° 6), qui prévoit que le ministre ne peut infliger aucune sanction, lorsque la décision du C.P.A.S. «est conforme à» la décision de l'autorité de tutelle. On utilisera le singulier «décision» (de l'autorité de tutelle) plutôt que le pluriel «décisions», étant donné qu'en l'espèce, il est toujours question d'une décision prise dans un dossier individuel.

L'amendement est adopté par 7 voix et 1 abstention.

MM. Hazette et Hatry déposent un amendement (n° 2), qui exclut la possibilité, pour le ministre, d'infliger une sanction lorsque la décision du C.P.A.S. a été prise parce que le ministre n'a pas tranché en temps voulu un litige relatif à la détermination de la résidence de l'intéressé.

Cet amendement a été discuté conjointement avec l'amendement n° 1.

L'amendement est rejeté par 7 voix et 1 abstention.

La commission apporte encore quelques corrections de texte.

À la deuxième ligne du § 9 proposé par l'article 2, la préposition «à» est remplacée par la préposition «pour»: «... *incompétent pour intervenir* ...».

In artikel 2 wordt in de voorgestelde § 10, eerste regel, het lidwoord «Le» vervangen door «Un»: «Un recours ...».

Het geamendeerde wetsontwerp in zijn geheel wordt aangenomen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

Vertrouwen wordt geschonken aan de rapporteur voor het opstellen van dit verslag.

De rapporteur,
Nadia MERCHERS.

De voorzitter,
Lydia MAXIMUS.

À la première ligne du § 10 proposé par l'article 2, l'article «Le» est remplacé par l'article «Un»: «Un recours ...».

L'ensemble du projet de loi amendé a été adopté par 7 voix et 1 abstention.

Confiance a été faite à la rapporteuse pour la rédaction de ce rapport.

La rapporteuse,
Nadia MERCHERS.

La présidente,
Lydia MAXIMUS.

TEKST OVERGEZONDEN DOOR DE KAMER VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet met uitzondering van de bij artikel 2 ingevoegde § 10, die een aangelegenheid regelt als bedoeld in artikel 77.

Art. 2

Aan artikel 18 van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum, gewijzigd bij de wet van 12 januari 1993, wordt een § 9 en een § 10 toegevoegd, luidend als volgt:

«§ 9. Indien het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om op te treden en krachtens een rechterlijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan herhaaldelijk veroordeeld wordt tot de toekenning van het bestaansminimum, kan de minister tot wiens bevoegdheid de Maatschappelijke Integratie behoort, bij een met redenen omklede beslissing, na het betrokken OCMW te hebben gehoord, weigeren de toelage te betalen of beslissen ze te verminderen. Die sanctie kan niet worden opgelegd indien de beslissing van het OCMW was gegrond op de beslissing van een toezichthoudende overheid. Deze sanctie gaat in op de datum van de hulpaanvraag en eindigt ten laatste drie jaar na de datum van de rechterlijke beslissing.

§ 10. Tegen de beslissing van de minister kan binnen dertig dagen na de kennisgeving ervan beroep worden ingesteld bij de Raad van State.»

Art. 3

In artikel 19 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gewijzigd bij de wet van 9 juli 1971, wordt in de plaats van § 3 die § 4 wordt, een nieuwe § 3 ingevoegd, luidend als volgt:

«§ 3. Indien een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om op te treden en krachtens een rechterlijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan herhaaldelijk veroordeeld wordt tot steunverlening, kan de minister tot wiens bevoegdheid de Maatschappelijke Integratie behoort, in de gevallen waarin de kosten overeenkomstig de artikelen 4 en 5 van deze wet ten laste zijn van de Staat, bij een met

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet met uitzondering van de bij artikel 2 ingevoegde § 10 die een aangelegenheid regelt als bedoeld in artikel 77.

Art. 2

Aan artikel 18 van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum, gewijzigd bij de wet van 12 januari 1993, wordt een § 9 en een § 10 toegevoegd, luidend als volgt:

«§ 9. Indien het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om op te treden en krachtens een rechterlijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan veroordeeld wordt tot de toekenning van het bestaansminimum, kan de minister, tot wiens bevoegdheid de Maatschappelijke Integratie behoort, op basis van deze rechterlijke beslissing en het verslag van zijn inspectiedienst waaruit de stelselmatigheid van optreden van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn in deze problematiek blijkt, bij een met redenen omklede beslissing, na het betrokken OCMW te hebben gehoord, weigeren de toelage te betalen of beslissen ze te verminderen. Die sanctie kan niet worden opgelegd indien de beslissing van het OCMW in overeenstemming is met de beslissing van een toezichthoudende overheid. Deze sanctie gaat in op de datum van de hulpaanvraag en eindigt ten laatste drie jaar na de datum van de rechterlijke beslissing.

§ 10. Tegen de beslissing van de minister kan binnen dertig dagen na de kennisgeving ervan beroep worden ingesteld bij de Raad van State.»

Art. 3

In artikel 19 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gewijzigd bij de wet van 9 juli 1971, wordt in de plaats van § 3 die § 4 wordt, een nieuwe § 3 ingevoegd, luidend als volgt:

«§ 3. Indien een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om op te treden en krachtens een rechterlijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan veroordeeld wordt tot steunverlening, kan de minister, tot wiens bevoegdheid de Maatschappelijke Integratie behoort, op basis van deze rechterlijke beslissing en het verslag van zijn inspectiedienst waaruit de stelselmatigheid van optreden van het openbaar

**TEXTE TRANSMIS PAR LA CHAMBRE DES
REPRÉSENTANTS**

Article premier

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution, à l'exception du § 10 introduit par l'article 2, qui règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2

L'article 18 de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence, modifié par la loi du 12 janvier 1993, est complété par un § 9 et un § 10, rédigés comme suit :

« § 9. Si le centre public d'aide sociale s'est indûment déclaré incompetent à intervenir et est condamné à maintes reprises, par décision judiciaire coulée en force de chose jugée, à l'octroi du minimum de moyens d'existence, le ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions peut, par décision motivée après avoir entendu le C.P.A.S. concerné, refuser de payer la subvention ou décider de la réduire. Cette sanction ne peut être appliquée si la décision du C.P.A.S. se basait sur les décisions d'une autorité de tutelle. Cette sanction prend cours à la date de la demande d'aide et se termine au plus tard trois ans après la date de la décision judiciaire.

§ 10. Le recours contre la décision du ministre est ouvert auprès du Conseil d'État dans les trente jours de la notification de la décision. »

Art. 3

À l'article 19 de la loi du 2 avril 1965 relative à la prise en charge des secours accordés par les centres publics d'aide sociale, dont le texte néerlandais a été modifié par la loi du 9 juillet 1971, est inséré, à la place du § 3 qui devient le § 4, un nouveau § 3, rédigé comme suit :

« § 3. Lorsqu'un centre public d'aide sociale s'est déclaré indûment incompetent à intervenir et est condamné à maintes reprises, par décision judiciaire coulée en force de chose jugée, à accorder une aide, et lorsque les frais sont à la charge de l'État conformément aux articles 4 et 5 de la présente loi, le ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions peut, par décision motivée, après avoir entendu le C.P.A.S. concerné, refuser de rembourser les frais ou décider de

TEXTE ADOPTÉ PAR LA COMMISSION

Article premier

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution, à l'exception du § 10 introduit par l'article 2, qui règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2

L'article 18 de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence, modifié par la loi du 12 janvier 1993, est complété par un § 9 et un § 10, rédigés comme suit :

« § 9. Si le centre public d'aide sociale s'est indûment déclaré incompetent à intervenir et est condamné par décision judiciaire coulée en force de chose jugée, à l'octroi du minimum de moyens d'existence, le ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions peut, sur la base de cette décision judiciaire et du rapport de son service d'inspection d'où il appert que le centre public d'aide sociale a agi de façon systématique dans ce problème, par décision motivée, après avoir entendu le C.P.A.S. concerné, refuser de payer la subvention ou décider de la réduire. Cette sanction ne peut être appliquée si la décision du C.P.A.S. est conforme à la décision d'une autorité de tutelle. Cette sanction prend cours à la date de la demande d'aide et se termine au plus tard trois ans après la date de la décision judiciaire.

§ 10. Le recours contre la décision du ministre est ouvert auprès du Conseil d'État dans les trente jours de la notification de la décision. »

Art. 3

À l'article 19 de la loi du 2 avril 1965 relative à la prise en charge des secours accordés par les centres publics d'aide sociale, dont le texte néerlandais a été modifié par la loi du 9 juillet 1971, est inséré, à la place du § 3 qui devient le § 4, un nouveau § 3, rédigé comme suit :

« § 3. Lorsqu'un centre public d'aide sociale s'est déclaré indûment incompetent à intervenir et est condamné, par décision judiciaire coulée en force de chose jugée, à accorder une aide, le ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions peut, sur la base de cette décision judiciaire et du rapport de son service d'inspection d'où il appert que le centre public d'aide sociale a agi de façon systématique dans ce problème, par décision motivée, après avoir entendu

redenen omklede beslissing, na het betrokken OCMW te hebben gehoord, weigeren de kosten terug te betalen of beslissen de terugbetaling te verminderen. Die sanctie kan niet worden opgelegd indien de beslissing van het OCMW was gegrond op de beslissing van een toezichthoudende overheid. Deze sanctie gaat in op de datum van de hulpaanvraag en eindigt ten laatste drie jaar na de datum van de rechterlijke beslissing. »

centrum voor maatschappelijk welzijn in deze problematiek blijkt, bij een met redenen omklede beslissing, na het betrokken OCMW te hebben gehoord, weigeren de kosten terug te betalen of beslissen de terugbetaling te verminderen. Die sanctie kan niet worden opgelegd indien de beslissing van het OCMW in overeenstemming is met de beslissing van een toezichthoudende overheid. Deze sanctie gaat in op de datum van de hulpaanvraag en eindigt ten laatste drie jaar na de datum van de rechterlijke beslissing. »

diminuer le remboursement. Cette sanction ne peut être appliquée si la décision du C.P.A.S. se basait sur les décisions d'une autorité de tutelle. Cette sanction prend cours à la date de la demande d'aide et se termine au plus tard trois ans après la date de la décision judiciaire.»

le C.P.A.S. concerné, refuser de rembourser les frais ou décider de diminuer le remboursement. Cette sanction ne peut être appliquée si la décision du C.P.A.S. est conforme à la décision d'une autorité de tutelle. Cette sanction prend cours à la date de la demande d'aide et se termine au plus tard trois ans après la date de la décision judiciaire.»